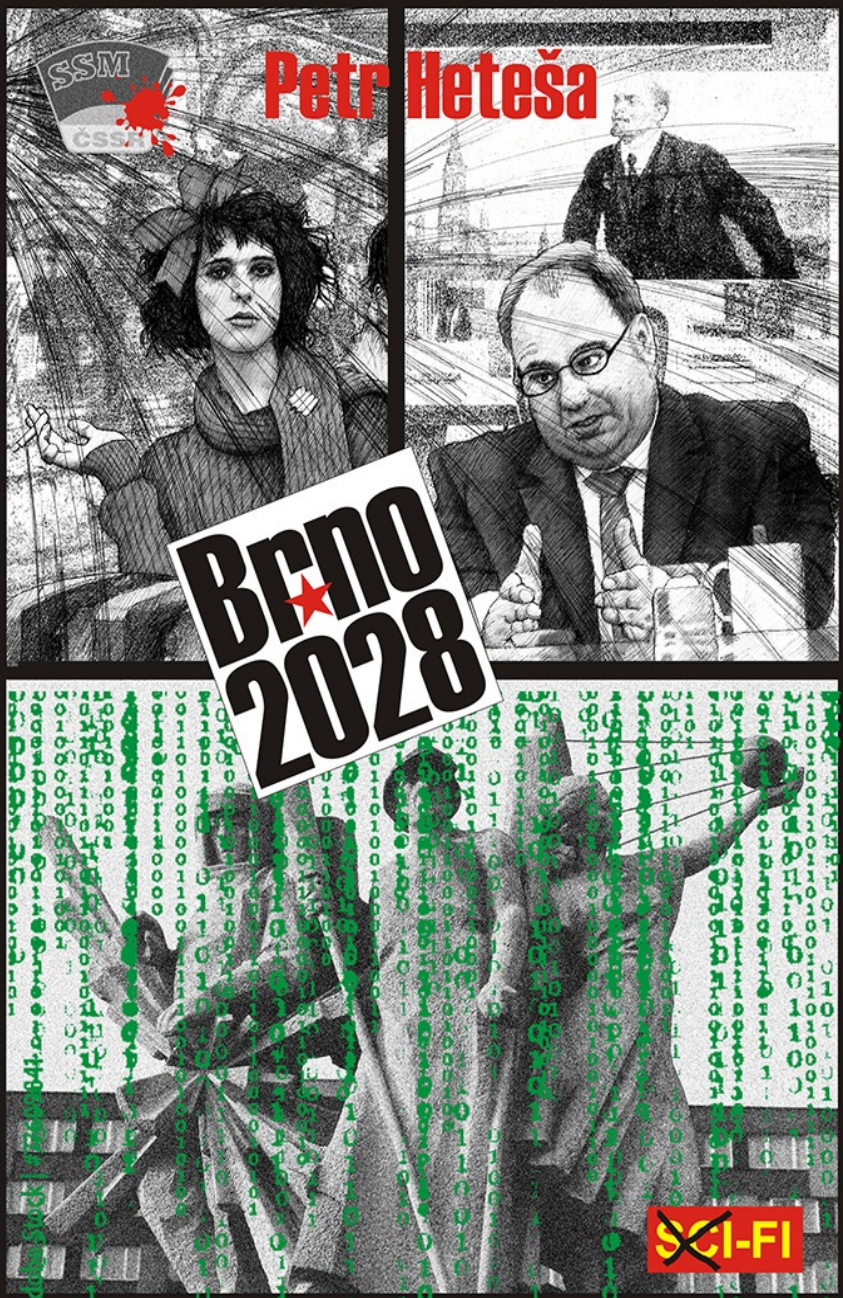
SSM
ČSSM
Petr Heteša
Brno
2028
SCI-FI

BROKILON

Petr Heteša

BRNO 2028

Copyright © 2026 by Petr Heteša
Cover & Illustrations © 2026 by Petr Heteša
For Czech Edition © 2026 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-677-6
ISBN PDF: 978-80-7456-678-3
ISBN ePub: 978-80-7456-679-0
ISBN Mobi: 978-80-7456-680-6

Petr Heteša

Brno 2028

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2026

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie
Co to žere a kde to spí (edice Evropská space opera)
Yarminův syndrom
Universalchymie
Necrobox
Tanec na sopce
Neomars
Brno 2028

http://www.brokilon.cz
https://www.facebook.com/brokilon
https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/

Věnováno mým dcerám Lindě a Zuzce

Poděkování Karlu Kučovi
za obstarání socialistické mapy Brna.

Prolog

Jako poslední odjela Ilča se svejma třema ratolestma a já zůstal na celým statku sám. Teda, ne úplně. Ještě tu byl Kašpar. Slunce pomalu zapadalo za Pestřickej vrch (842 m) a kousek vlevo od něj za Bärenstein (1003 m), už na rakouský straně. Nad lesama se vznášel zvláštní nostalgickej opar, kterej jako by ten roztříštěnej svět vracel zpátky do normálu. Protože ten víkend rozhodně normální nebyl.

Zadíval jsem se na bar, jeho čidla zachytila můj pohled a jemná neslyšná hydraulika ho automaticky otevřela. Došel jsem k němu, vytáhl flašku Jacka Danielse (přivezl ho Jan z Baltimoru) a nalil si na dva prsty. Pak jsem sáhl po balíčku camelek, vyšel s tím vším na terasu, posadil se do proutěnýho křesla a zahleděl se na ten božskej klid vznášející se nad Novohradskejma horama.

Víkend byl fakt hodně karnevalovej. Zase jako každej rok na mý narozeniny se sjela část příbuzenstva. Říkám část, ale bylo tu dobrejch třicet lidí a počítám, že tak čtyřicet děcek. Ještě že je ten statek dost velkej. Fakt to bylo náročný. Stopatnáctý

narozky už jsou pěkný číslo. Není to ani tak moje zásluha, stejně jako to není zásluha genů nebo vesmíru, ale spíš těch chemicko-technologickejch blbin, který mi holky vždycky přivezou. Ať už to jsou syntetika na obnovení adrenalinový dynamiky, nejrůznější bioreplikátory, zesilovače imunitních systémů, nebo další produkty nanobiálních technologií. Neurochemický tlumiče anebo transmembránový bioaktiva. Nejspíš mě chtějí udržet naživu do stopadesátky, aby měly motiv aspoň jednou za rok se sejít, protože jsou rozprsknutý po celým světě.

Kašpar se došoural ke mně a lehl si mi k nohám. Taky už má něco za sebou. Mám dojem, že loni mu bylo šedesát. Tehdy to byl fakt revoluční typ, kterej překonal i čínskou produkci. Indukční svalový vlákna ovládaný interaktivním softwarem s autonomníma mikrohydraulickejma systémama, pod kůží miltomodový optický vlákna grafenový nanoelektroniky a řídicí software podle kontraintuitivního matematickýho vzorce. Elektromagnetickej svalovej systém byl naimplantovanej na mozaikový kostře z vláken amorfního křemíku, takže něco vydržel. Fakt skvělej pes. Na cenovce stálo „Irskej setr". Trvalo sice dva roky, než jsem z něho vytloukl továrně nastavenej software, ale pak už jsme si dokonale rozuměli.

Zapálil jsem si camelku, zaklonil hlavu a zadíval se na nebe nad sebou, který pomalu dostávalo zvláštně naoranžovělej nádech přecházející přes vínově žlutej aragonit až do jantarovejch barev. Už delší čas si říkám, že tady nějak moc dlouho přesluhuju, že už jsem měl dávno odejít někam do astrálu, a ne tady čumákovat jako stoletej dub, kterýho stejně už nic převratnýho nečeká, protože všechny dějiny už se udály.

Ale vždycky, když přijedou mý děcka a jejich děcka a děcka jejich děcek, tak si říkám, že přece jenom stojí za to je vidět, a jestli mi něco pokaždý dodá motiv pro další existenci, jsou to

pravnoučata. Ty jsou fakt skvělý. Je jich jedenáct, ve věku od dvou do čtrnácti, a když je vidím, jak spolu blbnou na zahradě, tak si říkám, že tenhle svět má pořád smysl. A zvlášť holky jsou skvělý. Škoda, že se toho nedožila moje žena, kterou žádné z pravnoučat nepoznalo. S ní by si teprve užili. Pochoval jsem ji před padesáti lety. Zahynula v Izraeli. Válečná zpravodajka České televize.

Holky jsou neuvěřitelně zvídavý. Nejvíc dvanáctiletá Markéta a čtrnáctiletá Petra. Kolikrát já už jim to všechno vyprávěl, a stejně to chtěly slyšet znovu a znovu. Jaký byl svět před devadesáti lety. Je to pro ně stejně vzdálená historie jako starověk nebo možná pravěk. Něco, co je utopený nepředstavitelně hluboko v historii planety, a navíc něco, co svojí bizarností připomíná spíš ulítlou fantasy anebo pseudohistorickou sci-fi, než aby to mohla být pravda. Jasně že to měly v dějepise a určitě viděly i spoustu filmů, ale stejně jsem jim musel znovu a znovu vyprávět, jak to bylo, když se v kazeťáku zamotala páska a museli jsme ji pomocí tužky namotávat zpátky do kazety, co to bylo a jak fungoval koeficient sociální kompatibility a jak jsme pašovali plochý baterie z notebooků na chalupu napojenou na vodní elektrárnu, abychom je tam dobili, a proč jejich prapra-babička musela utýct beze mě za hranice.

Zvlášť Markéta je hloubavá a já jí musel vysvětlovat i takový nuance, proč jsem teda taky nebyl komunista, když ti se měli líp než ostatní a člověk na to přitom ani nemusel skládat žádný složitý zkoušky a podobně. Ty holky z toho byly u vytržení a říkaly, že to jsou super storky a že až ony budou mít děti, tak jim to taky musím vyprávět.

To jsem teda razantně odmítl s tím, že tak dlouho tady čumákovat rozhodně nemíním, a Markéta trvala na tom, že musím, a nakonec mě teda ukecala, ať to aspoň napíšu, aby jim to mohla číst před spaním, protože je to fakt hodně zábavný.

Daleko víc než Lars Hartman nebo Šelmí doupě (vůbec nevím, o co jde).

No, a když už jsou teď všichni pryč a já jenom tak čumím s camelkou v jedný ruce a panákem Jacka Danielse ve druhý a slunce se už opravdu schovalo za Bärenstein, tak jsem si nakonec řekl, proč ne. Na notebook už jsem sice nesáhl nejmíň pět let a určitě je vybitej, ale na rozdíl od tehdejší doby nemusím mít strach strčit ho do zásuvky.

I.
Musíme si pomáhat

1.

Docela hezký holky. Mláďátka, čerstvý, tutově z prváku, protože jsem je tu nikdy za ty čtyři předešlý roky neviděl a určitě bych si jich všiml. První obrýlená dlouhovláska s výrazně slovanskejma rysama a oříškovejma očima, v riflích ustřiženejch těsně pod kolenama a květovanou halenkou, druhá s hodně vlnitejma kaštanovejma vlasama, drobným nosíkem, štíhlým krkem a zelenošedejma kočičíma očima, v upnutejch riflích a meruňkovým tričku, s rysama spíš španělskejma.

Šly po široký chodbě proti mně, živě se bavily a dlouhovláska při tom razantně gestikulovala rukama. Ta s oříškovejma očima (fakt mě zaujala) měla k hrudi přitisknutý knihy a desky, ze kterejch trčely papíry, a když jsem byl tři kroky od nich, zazvonil jí mobil. Pravou rukou po něm sáhla do zadní kapsy kalhot, čímž ale povolil tlak její druhé tlapky na desky přitisknutý k hrudi. Na dlažbu vypadla černá plochá krabička a odklouzala po dlažbě směrem ke mně.

Brno 2028 ★001

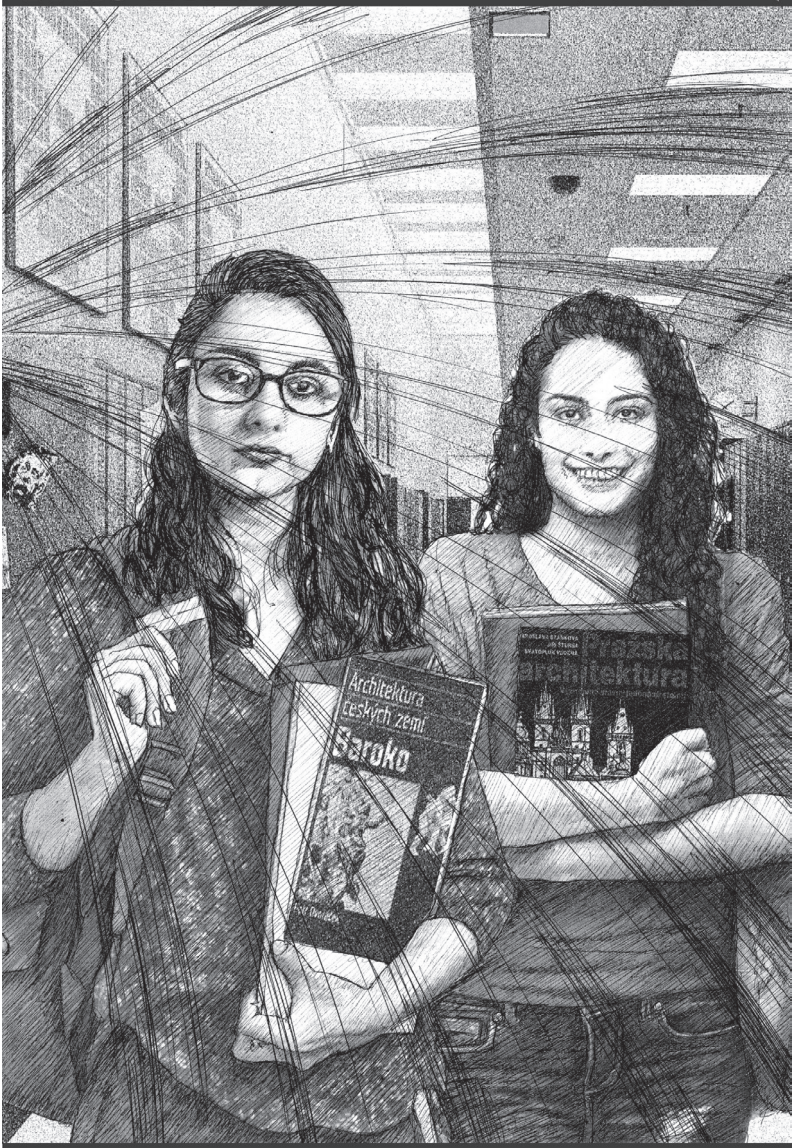

Docela hezký holky. Mláďátka, čerstvý, tutově z prváku…

Automaticky jsem ji odkopnul pod šatní skříňky u stěny, aniž bych věděl, co to je. Prostě automatickej reflex bez jakýhokoli zapojení mozku, kterej moji haksnu přinutil prostě to udělat. Mám totiž bezpečnostní čidla nastavený non stop, ve dne v noci. Snad nějakej atavistickej reflex v zájmu přežití.

Holky ale měly evidentně den blbec (stejně jako já, jak jsem si uvědomil později). Na chodbě jsme nebyli sami a kromě asi deseti dalších lidí taky Šnobr. Už když jsem zvedl hlavu a zahlídl za těma holkama jeho rozteklej ksicht, věděl jsem, že je zaděláno na průser. Debil z fakultního výboru SSM to všechno viděl a vlastně ani neměl jinou možnost.

Dlouhovláska se na mě zmateně podívala a já jenom zavrtěl hlavou, aby jí došlo, že nemá vyvíjet žádnou aktivitu a má pokračovat v chůzi. Jenže jí to nedošlo. Prostě prvačka. Ušklíbla se, došla ke skřínce, pod kterou ten černej předmět skončil, a už se chtěla sehnout, když se za ní ozval Šnobr.

„Něco ti upadlo, co?"

Překvapeně se na něj podívala.

„Moment, vytáhnu ti to," řekl gentlemansky, ale kdyby věděla, o koho jde, musela by si všimnout krvelačnýho lesku v jeho očích a šelmích zubů.

Kleknul si, chvilku prackou šátral pod skříňkou, a když to konečně nahmatal, vytáhl to. Zastavil jsem se. Když už jsem si do toho tak blbě namočil čumák, zajímalo mě rozuzlení. Čekal jsem, že to bude externí disk nebo powerbanka, což jsou předměty srovnatelný svou toxicitou. Byla to powerbanka. A navíc žádná ušmudlaná z Tesly Rožnov, ale západní od Samsungu. O to hůř.

Kdyby jí spadl balíček s heroinem, nejspíš by to nebyl takovej průšvih. Tím by mohla ublížit jenom sama sobě. Ale powerbanka ohrožuje stát, a to už je jiný kafe. Vlastnictví

powerbanky, stejně jako externího disku pro ty voly indikuje protistátní činnost. Na co jiného byste ji taky potřebovali?

„To je tvoje?“ zeptal se Šnobr se zařízením v ruce.

Chvilku na něho zírala, než mlčky přikývla. Husa husovitá. No jo, prvačka, co po těch naivních káčátkách můžete chtít. Na střední možná měly úplně jiný poměry a uznávám, že nemohla tušit, kdo nebo co je Šnobr. Svazácká svině z fakultního výboru SSM. Ze stejnýho ročníku jako já, ale naštěstí z jinýho kruhu. Podíval se na mě.

„Vy se znáte?“ zeptal se a ukázal na kaštanovou, zatímco ta oříšková tam pořád jenom mlčky stála a nejspíš vůbec nechápala, co se děje.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Neznáme. Aspoň o tom nevím,“ řekl jsem a podíval se na nešťastnici, který už taky docházelo, že se celá situace začíná blbě srát.

Pak s úšklebkem zaostřil zpátky na mě.

„To nebylo nutné.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Jak jsi to kopl pod tu skříňku.“

„Běž do prdele.“

Otočil se na oříškovou.

„A ty se jmenuješ jak, soudružko?“

Prostě debil. Jenže copatá soudružka byla tak rozhozená, že řekla: „Klára Pavelcová.“

Ježíšmarjá, to je ale blbka. Šnobr se jenom usmál (fakt má šelmí zuby).

„Víš, že to nemáš mít,“ oznámil jí.

Jenom pokrčila drobnejma ramenama. Šnobr si pak bez jediného slova strčil její powerbanku do kapsy a odkráčel.

Klára po mně hodila zmatený oči.

„To seš teda fakt hvězda jasná," zavrčel jsem. „Uvidíme se u Erbana," prohodil jsem ještě a pokračoval chodbou dál.

„To je kto?" zavolala za mnou.

Aha, Slovenka. Tam možná nemají tak moc utažený šrouby. Otočil jsem se.

„Šéf výboru pro věci politicko-výchovný."

2.

V ateliéru byl akorát Michal, Vláďa, Dana, Pavel a Igor.

„To vás tu moc není," zavrčel jsem otráveně a sednul si ke svýmu stolu s rozdělaným modelem.

„Jolana s Mirkem razili na chatu a Ostraváci jsou vedle U Děkana," zahlásila Dana.

„No jo, ti jsou pořád v pohodě."

Vytáhl jsem z tašky notebook, zapnul ho a čekal, až se mnou konečně začne komunikovat, což oznámil vykreslením loga fakulty architektury VUT Brno přes celej monitor. Zadal jsem heslo a nalogoval se do svýho účtu. Jako diplomku dělám kravín pro čtyři sta krav, přestože jsem na oboru občanský stavby, přičemž kravín je podle všech kritérií stavba zemědělská. Ale možná už se vedení fakulty dostalo do stadia Orwellovy Farmy zvířat a považuje krávy za občany a občanky. V každým případě mě to děsně nebaví, a tak mi to ani moc nejde.

Znovu jsem se zahleděl na monitor, kde mi konečně naskočil rozpracovanej základní půdorys.

„Hele, nepřipadá ti Renata poslední dobou nějaká divná?" zeptala se Dana od vedlejšího stolu.

„Proč myslíš?" zareagoval jsem, aniž bych ji pořádně vnímal.

„No, že z tý naší poslední porady odešla v půlce. Zrovna když jsme začali mluvit o zrychlení rotace Čerpadla."

„Myslíš, že by to mohlo mít nějakou souvislost?“

„Já nevím, ale poslední dobou prostě…“

„Nevěřím, že by Renča mohla mít nějaký problém, na kterej asi narážíš. A navíc já tu mám úplně jinej.“

„Jakej?“

„Počkej…“

Vzal jsem si propisku a znovu spočítal na monitoru všechny kóje pro krávy občanky. Moje obavy se potvrdily. Všechno na hovno.

„Ten můj kravín má fakt perfektní tvar a skoro renesanční kompozici, akorát se mi nevejde na pozemek.“

„Tak ho zmenši.“

„To nejde, muselo by tam bejt o čtyřicet krav míň.“

Igor vstal od stolu a přešel ke mně. Zadíval se na můj půdorys.

„Je to fakt hezký. Trochu jak Frank Gehry, kdyby žil v renesanci.“

„Že jo?“

„No tak tam těch krav bude míň, ty vole. S čím máš problém?“

„V zadání je čtyři sta krav. Menhart by mi pak mohl hodit na hlavu, že jsem nesplnil zadání. Že barák je sice hezkej, ale neodpovídající potřebám socialistickýho zemědělství.“

„Tak je dej do patra, ne?“

„Koho?“

„Ty krávy.“

„Krávy do patra? A jak tam polezou, vole?“

„Uděláš venku rampu. To by mohl bejt docela hezkej architektonickej prvek.“

„Rampu? Sklon rampy pro krávy v normách není.“

„Tak použij sklon pro tělesně postižený, to je dvanáct ku jedný. Neříkej mi, že to ty krávy nedaj.“

„Hmm… to není tak blbej nápad.“

„A navíc je to revoluční řešení, vole. Jdeš přímo leninskou cestou.“

Sáhl jsem po myši a znázornil si na monitoru převýšení tři metry a k tomu rampu dvanáct ku jedný.

„Ty vole, vychází to přes třicet metrů.“

„Jsem ti to říkal. Hezkej achitektonickej prvek.“

3.

Vydržel jsem v ateliéru asi hodinu, aniž bych konflikt svýho skvělýho návrhu s počtem krav vyřešil, a pak jsem se ještě stavil na drink vedle U Děkana. Ostrava seděla ve svým rohu pod velkým obrazem Mendlova náměstí, jak vypadalo za první republiky. Divím se, že jim ještě nikdo nenařídil ho odstranit, protože bylo daleko hezčí než ten dnešní šedivej oprýskanej běs plnej prachu a beznaděje. Ovšem tohle je čtyřka, takže sem moc papalášů nezabloudí. Koneckonců jsem tu nikdy neviděl ani nikoho z pedagogickýho sboru fakulty, přestože je to nejbližší hospoda.

Zažloutlá omítka, která za ta desetiletí absorbovala kouř milionu cigaret, už další odmítala vstřebat a s hustým kouřem tak bojoval jenom línej větrák nade dveřma, kterej se ho marně snažil vytlačit ven a jehož lamely vydávaly zlověstně chřestýšovitej zvuk.

Robert, Petr, Radim a Kamil měli před sebou půllitry a plnej popelník. Kecnul jsem sebou na lavici vedle Petra a sáhl po marskách na stole. Kamil se natáhl a připálil mi.

„Hej, ty též nemaš tu posledni Kovařovu přednašku ze stavebni fyziky?“ oslovil mě Kamil.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ale holky ji určitě budou mít.“

„Jo, maju, ale su nějake nasrane, nebo co.“

„Kdo konkrétně?“

„Iveta a Majka.“

„Tak řekni Linhartový, ta ji má určitě.“

„Jo, ale nepučuje.“

„Tak Georgovi. Ten si nahrává všechno na mobil a pak to nechá přechroustat komp do psanýho textu.“

„To ty děvuchy robi též, akurat su posledni dobu nějake nafrněne. A George nema nas ze severu moc rad.“

„Jo, možná proto, že je z jihu,“ zasmál jsem se.

George je Jiří Keller, ale nechává si říkat George. Klasickej metrosexuál z Českejch Budějovic. Není blbej, docela mu to pálí. Ve třeťáku vytvořil jako ročníkovku rodinnej domek z plastbetonu ve tvaru prostorový spirály, ze kterýho byl Kovář úplně hotovej. Fakt to na monitoru vypadalo skvěle, akorát se v tom nedalo bydlet.

George je spíš designér než budoucí architekt. Dá se s ním mluvit, ale do A klubu jsme ho zatím nepřibrali. Jeho fotr šéfuje papírnám Větřní, takže to určitě musí bejt naprosto ideově spolehlivej komoušskej kádr a geny jsou svině. Ideologicky se od něho radši držíme dál, i když se s ním normálně bavíme. Nespadá pro nás do takzvaný vyloučený lokality jako dobrá polovina spolužáků.

Dohrabal se hospodskej Fero ve flekatý zástěře a postavil na stůl čtyři plný půllitry. Jeden chtěl přisunout i ke mně, ale včas jsem ho zarazil.

„Vlastně jo, hrabě inženýr,“ zavrčel otráveně.

Nejspíš mě přehlídl, protože za ty čtyři roky už věděl, že pivo nepiju a že jsem na víně.

„Jaký máte dneska?“ zeptal jsem se.

„Klášterní tajemství nebo Ostravský kahan.“

„Dej si kahan, pičo,“ zařehtal se Petr.

„Hovno, seru na vás. Dám si ten klášter. Doufám, že je studenej."

„Jako koule ledního medvěda," houkl Fero a odloudal se k výčepnímu pultu.

4.

Potom do Zbrojovky. Mám ale tak nízký káčko, že mě šalina (trvalo mi celej prvák, než jsem se přizpůsobil a začal říkat tramvajím šalina) vezme jenom pět zastávek a pak mě vyplivne na refýž, kde musím čumákovat na další, na to samý číslo. A potom ještě přestup na šestnáctku.

No nic. Až se znovu narodím, možná budu v příštím životě fakan tajemníka OV s káčkem sto a budu moct projet na jeden zátah celý Brno. A to pak ani nebudu muset jezdit do zasraný Zbrojovky, abych měl aspoň nějakej příjem, kterej mě udrží při životě. A nebudu na startkách ani marskách, ale na bétéčkách nebo spartách. A Klášterní tajemství vyměním za Chateau Buyot.

Zbrojovka je v Husovicích, v Lazaretní a nad bránou má obrovský heslo s dvoumetrovejma písmenama posvařovanýma z ocelovejch profilů *V čele s KSČ za nová vítězství socialismu a komunismu*. Pro co nejrychlejší dosažení tohoto vítězství se tady vyrábí útočná puška Bren 4, Scorpion EVO 5, granátomet G 6 a další věci. Já ale dělám na šrotišti, kam vozí železnej šrot.

Kmitám na dvoře s vysokozdvižným vozíkem neboli ještěrkou a do výroby se se svým kádrovým profilem a káčkem samozřejmě nedostanu. Ale chlapi, když nestíhají (hlavně na noční, kdy víc chlastají, než dělají), mě tam načerno pouští, abych jim pomohl.

V šatně jsem na sebe hodil pracovní hadry (zelený montérky s logem *Zbrojovka Brno – státní podnik*) a vylezl na náš severní

dvůr. Šrotišti velí Jáchym Fiedler. Loni mu bylo osmašedesát a všichni mu říkají Mistr. Nemyslí tím jako pracovní zařazení, ale jakože Mistr umělec. Nejenom, že tak vypadá – dlouhý rozevlátý bílý vlasy, vrásčitej obličej připomínající kůru (nejspíš modřín) a montérky zaplácaný od barev. On totiž umělec opravdu je.

Ve volnejch chvílích (je jich tu víc než dost) totiž z toho šrotu vytváří umělecký díla. Většinou mimozemšťany. Používá na to vláknovej laser na řezání kovu a invertorovou svářečku. Zrovna teď má rozdělanýho dalšího mimozemskýho živočicha velikosti divočáka. A ten má dokonce i žebra (nejspíš část velkýho motoru), půlmetrový tykadla, velký oči (reflektory z traktoru) a paťáty z klikovejch hřídelí zakončený děsivejma drápama z nějakýho zemědělskýho stroje.

Pak to všechno ještě natírá pestrejma barvama a je to fakt velký umění, ze kterýho by měl určitě radost Salvador Dalí s Marcelem Duchampem. Chlubí se, že jeden jeho výtvor má doma dokonce břeclavskej okresní tajemník, ale to nemám nikde říkat. No, a taky když potřebuje vedení závodu zpracovat mohutnej prostorovej nápis, jako třeba *Společně v boji, společně v míru* (ten je nad strojařskou dílnou), tak se pokaždý obrátí na něj. Ale to vždycky udělá ozdobnejma písmenama, že to je nakonec fakt tak krásný, až to skoro popírá samotný sdělení.

Jáchym je vážně blázen – ale skvělej blázen.

„Ty vole, dneska máš nějaký zpoždění," houkl na mě a rukávem si utřel zpocený čelo, protože zrovna nad reflektory živočicha přivařoval mohutný řasy z tenkejch lamel.

„Mám den na hovno," zavrčel jsem a vylezl na svoji ještěrku.

Nastartoval jsem a hned ucítil vůni spálenýho plynu. Tu miluju. Mohl jsem si vybrat, jestli chci jezdit na elektrice nebo na plynu. Vybral jsem si plyn. Tu vůni prostě žeru.

„Hele, před hodinou přijel nějakej kretén ze Židenic a hodil mi rozřezaný kolejnice na bé pětku, čurák. Potřeboval bych to odtransportovat do háčka."

„A jak asi naberu kolejnice na ližiny?"

„Mrkni na to, mají něco kolem tří metrů. Když najedeš doprostředka, což bys jako architekt měl odhadnout, tak to vybalancuješ."

Fakt dobrej.

„To jakože každou zvlášť?"

„Nespěcháme. Aspoň je nějaká zábava, ne?"

„Jo, super."

5.

Po desátý večer pak na privát, na náměstí 28. října. Kvůli mýmu zasranýmu káčku jsou to zase tři tramvaje. Byly by to čtyři, ale od Janáčkova divadla už tu jednu zastávku dojdu. S Lubošem bydlíme v činžáku u pana Mareše, kde máme jeden pokoj do dvora, což je dobře, a když zkoušíme s naší punk folkovou kapelou *Timur and his company*, hodí se, že to nevyřváváme do ulice, ale do dvora. Není to drahý a dorovnáváme to tím, že mu v zimě nosíme přes tři patra ze sklepa uhlí k obrovskejm kamnům v předsíni, který pak utáhnou celej byt i přesto, že má příšerně vysoký stropy.

Po zdech máme plakáty Franka Zappy, Johna Lennona, Jimiho Hendrixe a další, co kdysi vydala Jazzová sekce, než ji totálně rozprášili. A taky vlastní, s hodně dadaistickým nádechem, jak se řítíme do rajskýho komunismu, kterej nás konečně odtrhne od toho sexu, drog a alkoholu, anebo s výzvou Američanům, aby naskákali do moře.

V rohu máme na věšáku naaranžovanou filcovou vojenskou uniformu včetně plynový masky a s cedulí na krku: *Neprojdou*.

Ta je Lubošova. Je ve třeťáku, takže má jednou týdně zelenou pakárnu ve formě vojenský katedry. Já už ji mám za sebou. Naštěstí. Ty ranní cesty do Vojenský akademie Antonína Zápotockýho byly strašlivý. Zvlášť v zimě, kdy ten hnusnej těžkej kousavej kabát napuštěnej protimolím sajrajtem stačil během prvních dvou zastávek zamořit celou šalinu. To jsem si fakt připadal jako méněcennej druh a odvraceli se ode mě nejenom důchodci (což by mi tak nevadilo), ale i holky, což mě štvalo nejvíc.

Na privec jsem se teda dostal kolem půl jedenáctý a tím samozřejmě prošvihl vysílání Svobodný Evropy. Ale Luboš na mě myslel (jako vždycky), takže to měl zazálohovaný. Stejně se to v těch devět poslouchat nedá, protože ty svině komoušský to samozřejmě ruší. Ale nahráváme to na svobodnej notebook (tak říkáme zařízením, který nikdy nepřipojíme do sítě) a potom to proženeme umělou inteligencí, která komančský rušení odpreparuje, a pak je tomu i rozumět.

Luboš mi ale oznámil, že tam dneska nic převratnýho nebylo, akorát se zmínili o Leoši Vavřečkovi a jeho soudu za hromadné šíření závadnýho samizdatu, čímž byla myšlena jeho vlastní kniha v počtu dvanácti kusů, nejspíš zkopírovaná na svobodný kopírce. Tak jsme akorát dopili zbytek sklepmistra od včerejška, já si dal jednu startku v okně a před dvanáctou jsme to zapíchli. Den na hovno.

6.

Hned ráno přednáška, navrhování ekologickejch staveb s Hájkem, kterou zase stejně všichni prospíme – nejenom kvůli jeho monotónnímu uspávajícímu přednesu, ale i samotnýmu nudnýmu obsahu. Jít jsem tam ale musel, protože už jsem dvakrát nebyl a prezenci nejde ochcat. Svinskej rám u vchodu do ba-

ráku si automaticky sejme můj mobil. Do auly bych sice nemusel, mohl bych to odsedět na dvoře s plechovkou vína a startkama, jenže poprchávalo, a tak jsem na tu přednášku šel.

V její polovině mi na mobilu pípla textovka.

Dostavte se dnes v jedenáct hodin do kabinetu soudruha docenta Erbana.

A už to bylo tady. Včerejší Panenkův odkop powerbanky. Bylo mi jasný, že ten svazáckej zmrd Šnobr s tím poběží za Erbanem. Taky se snaží zvýšit svý káčko, pizda.

O přestávce za mnou zašel Hloucha (další pizda – předseda fakultního výboru SSM), jestli opravdu máme zajištěnej ten koncert sovětský umělkyně, soudružky Taťány Světkovské, která má tento týden dva koncerty v Praze a kterou ukecal, aby zajela i do Brna. Ujistil jsem ho, že samozřejmě. A že plakáty už tejden visí, jestli si nevšiml. A on že si právě všiml, ale jestli to máme všechno dokonale připravený, protože by to byl fakt průser, kdyby došlo k problémům.

„A zrovna u soudružky," dodal.

Ujistil jsem ho, že z naší strany k žádným problémům nedojde (kdyby jen tušil, co s Pavlem chystáme…). Pak na mě houkla Beata, že se na chodbě po mně ptá nějaký mladý koťátko.

„Seš si jistá, že po mně?"

„Jo, prý ten největší hrdina z páťáku," usmála se.

„Hmm… no tak jo."

Vylezl jsem na chodbu. No jasně, blonďatá kočička Klára Pavelcová, kterou nenapadlo nic jinýho než pohazovat powerbanku po chodbě a pak vyblít Šnobrovi svý jméno.

„Ahoj, môžem ťa na chvíľu vyrušiť?" zeptala se rozpačitě.

Miluju slovenštinu. A je zajímavý, že daleko víc, když tak mluví holka než kluk. Je nádherně měkká a libozvučná a má v sobě určitej nesporně erotickej náboj. Aspoň pro mě.

„Už se stalo. Povídej," řekl jsem.

„Dostala som správu na mobil, že sa mám o jedenástej hlásiť u docenta Erbana.“

„Jo. To je skvělý. Tak to tam budeme oba. A možná i Šnobr.“

„A čo to znamená? Ten Erban.“

„Znamená to komoušskýho debila, kterej bude vyzvídat, jak jsi přišla k tý powerbance. Kde jsi ji vzala, případně od koho ji máš, anebo komu jsi ji měla předat a v jakým protikomunistickým hnutí seš zapojená.“

Vyděšeně se na mě podívala.

„A čo mám povedať?“ zeptala se nešťastně a její oříškové oči skoro zvlhly.

Možná jsem na ni šel moc zhurta.

„Řekneš, žes to našla na lavici na chodbě a že jsi to vzala a chtěla to zanýst na vrátnici, protože jsi nevěděla, co s tím, nebo kam to máš odevzdat. To je celý.“

„Bude mi to veriť?“

„Nic jinýho mu nezbude. Nebo seš na ní podepsaná?“

Vehementně zavrtěla hlavou, až její copy rozvířily okolní vzduch. Kokosovej šampon.

„Tak vidíš. V pohodě, buď v klidu. Jaký máš káčko?“

„Päťdesiat.“

Fakt tu slovenštinu miluju.

„Tak ti ho třeba o pět bodů sníží, ale určitě to není na vyhazov ze školy.“

Do auly zrovna přicházel Hájek.

„Mám přednášku, uvidíme se v jedenáct.“

„Vďaka.“

Zahučel jsem zpátky do auly a posadil se vedle Dany.

„Co to bylo za krasavu?“

„Prostě krasava.“

„Ty bláho, ty holky z prváku tu nejsou ani čtrnáct dnů, a ty už lovíš, jo?“

7.

Vsuvka pro mý zvídavý holčičky: S tou nešťastnou powerbankou slovenský kočičky je to takhle: Jakýkoli zdroj energie, nezávislej na státní energetický síti, je zakázanej. Datový sítě totiž fungují přes standardní sítě nízkýho napětí, takže jakmile je počítač, tablet, čtečka nebo mobil připojenej do zásuvky, jste jejich. Přečtou si všechno, co v těch zařízeních je. A fungují tak i všechny tiskárny a kopírky. Komouši vědí všechno, co si lidi zkopírují.

Jenže když má někdo vlastní zdroj a do tý zásuvky se nemusí připojit, jsou nahraní. Ale pozor, když se pak jednou dotyčnej přece jenom připojí, přečtou si všechno i zpětně. Nejsou povolený žádný paměťový média, žádný zapisovatelný CD ani paměťový disky a karty. Všechno musí bejt na síti. Všichni jsou tak non stop kontrolovaní a pořád pod dozorem. A i když se někteří snaží vyhýbat wifině, je jim to stejně k ničemu, protože jednou ten notebook nebo mobil tak jako tak musí strčit do zásuvky a dobít ho. Jenže najdou se i takoví (odpadlíci a zaprodanci), co chtějí být absolutně mimo systém, a pro ně je nejcennější mít nezávislej zdroj, jako powerbanku, autobaterii nebo generátor. Pokud ale u někoho něco takovýho objeví, tak ho buď zavřou, nebo mu razantně sníží káčko.

Knihy už se tisknou jenom v omezeným množství, a to většinou dětská literatura nebo politicko-výchovný bláboly. Z knihoven byly vyřazený tituly autorů, kteří nezastávají potřebný politický pozice, ale i spisovatelů, kteří byli shledaní příliš buržoazníma, kosmopolitníma nebo experimentálníma. Okruh nepovolenejch autorů a knih se postupně rozšiřuje. Za závadnou je označená například literatura braková, to znamená literatura bez výchovnejch tendencí, a svůj vlastní kruh

v pekle cenzury si vysloužil existencialismus, komunisty vykládanej jako mravně zvrhlá literatura, která líčí člověka jenom podle jeho pudů.

Většina knih se teď valí do čteček, což má pro soudruhy taky neocenitelnej půvab. Dostanou se všem totiž i do čtečky, ve který jsou pak schopní dodatečně měnit celý odstavce dřív zakoupený knihy, pokud se ukáže, že se inkriminovaná část časem stala ideologicky nepřijatelnou, nebo můžou dokonce vymazat celou knihu, kterou si člověk koupil před třemi lety, pokud se autor dál vyvíjel ideologicky nesprávným směrem a jeho víra v komunismus značně polevila.

Dochází tak i k paradoxům, že se například ve Švejkovi objeví, že hned na začátku první světový války vstoupil do KSČ, aniž by tato strana tehdy vůbec existovala. Ale i na to stačí jedno kliknutí myši v učebnici dějepisu.

Po roce 1989 byla víc než čtvrtina knih vyřazená ze všech knihoven. Dneska už do nich stejně nikdo nechodí. Všechno jede většinou přes čtečky, ve kterých se může změnit text ze dne na den. Šťastlivci, co zdědí po dědečkovi knihovnu s Vaculíkem, Kunderou, Procházkou, Škvoreckým nebo Havlem, jsou na černým trhu boháči, ovšem jednou nohou v kriminálu.

Nešťastný slovenský koťátko už sedělo na lavici před Erbanovejma dveřma, když jsem se tam objevil.

„Ahoj, tak jdem na to?“ zeptal jsem se.

Jenom přikývla. Byla bledá jako Rusalka.

„Dajú to vedieť rodičom?“ zeptala se.

„Ty seš Klára, že jo?“

„Hej.“

„Tak hele, Kláro, uklidníme se, hodíme se do pohody a jdeme si vyslechnout toho komoušskýho pablba,“ řekl jsem, dvakrát klepnul na dveře a bez toho, že bych čekal na vyzvání, je otevřel.

Šnobr už tam dřepěl. Asi přišel dřív, aby se poradil, co s náma.

Soudruh docent František Erban je takovej ten klasickej aparátčík v šedivým kvádru, světlý košili a vázance, objemově spíš větší než menší, s prasečím podbradkem a tučnejma pudingovejma prstama. Vysoký čelo, do kterýho opatrně vybíhá trojúhelník nízkýho strniště v jeho středu, a na temeni a po stranách řídký zbytky delších vlasů.

Za ním se na velkým obraze vznášel Lenin nad Kremlem s pohledem upřeným ke světlým zítřkům. Na stole měl kromě prokletý powerbanky ještě čtvrtlitrovej hrnek, nepochybně s turkem, a dnešní výtisk Rudýho práva.

„Dobrý den, soudruzi," zahlásil jsem a posadil se na jednu z volnejch židlí z druhý strany jeho stolu.

Klára si rozpačitě sedla vedle mě. Šnobr seděl z boku. Erban se chvilku hrabal v nějakejch papírech, možná aby zvýšil napětí, což na mě nezapůsobilo, zatímco na moji spolupachatelku evidentně ano. V drobnejch zpocenejch tlapkách žmoulala lem sukně. Pak Erban zvedl hlavu.

„Tak podívejte, soudruzi," začal proslov hlubokým hlasem. „Tady od soudruha Šnobra jsem dostal tady tohle," ukázal tučným prstem na powerbanku, „a podle jeho výpovědi ta věc upadla tady soudružce Pavelcové. Je to tak?" zadíval se na ni malejma očičkama zpoza silnejch brýlí.

Klára vedle mě jen přikývla.

„A tady soudruh Mach," ukázal na mě, „se snažil celou tuto politováníhodnou událost zachránit tím, že inkriminovaný předmět," znovu ukázal na černou krabičku na stole, aby všem bylo jasný, o čem se bavíme, „rychle odkopl pod šatní skříňku. Je to tak?" podíval se na mě.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Určitě ne, soudruhu. Něco na zem možná opravdu spadlo, když jsem míjel tady soudružku, to možná jo. A já o to prostě jen zavadil nohou, to je celý."

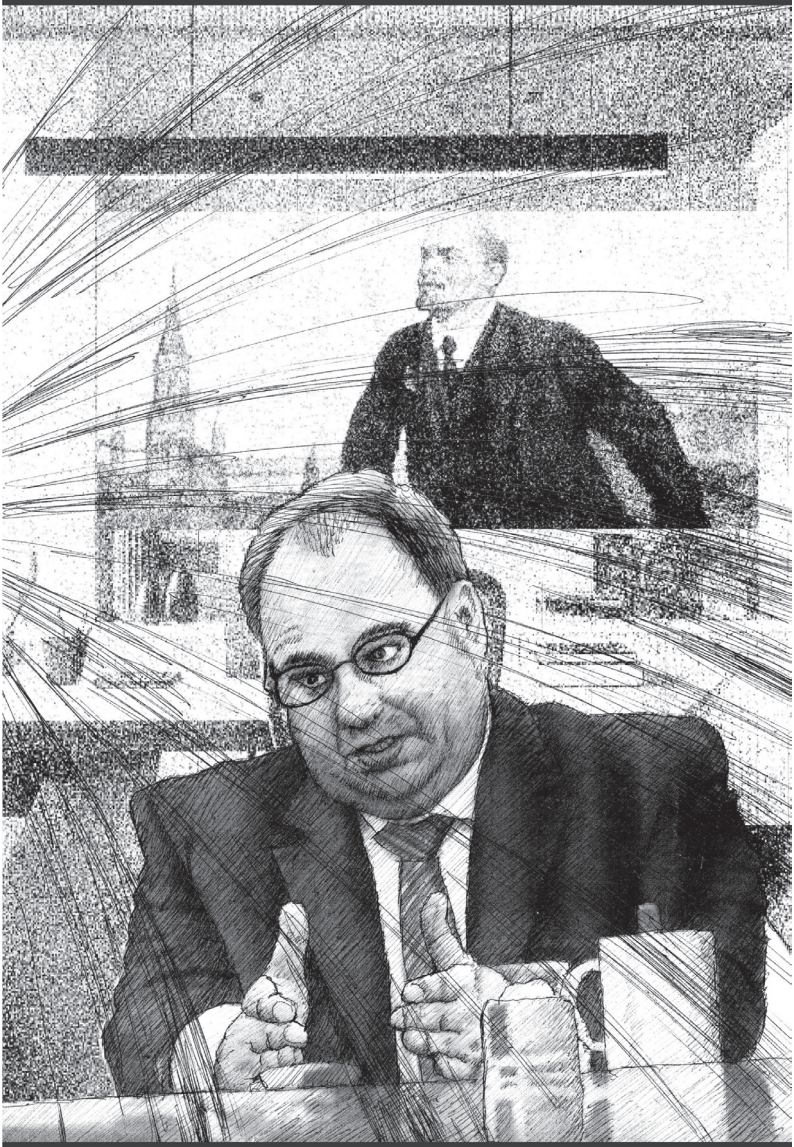

„Tak podívejte, soudruzi,“ začal proslov hlubokým hlasem.

„Soudruh Šnobr mi to říkal trochu jinak.“

„Soudruh Šnobr asi nemá zase tak dokonalý pozorovací schopnosti, zato inklinuje ke konspiračním teoriím. Bylo to, jak jsem řekl.“

Šnobr se zašklebil, jako by mu do huby někdo narval kyselej citron.

„Zakopl jsem o to. Vůbec jsem se nedíval na zem. Díval jsem se na soudružky, zaujaly mě. Vlastně jsem to ani nezaregistroval. Míjel jsem tady soudružku s ještě s jednou soudružkou a prostě jsem o něco zakopl.“

„Bylo to záměrné,“ ozval se Šnobr.

„Hovno,“ zavrčel jsem, ale hned jsem se zarazil a omluvnejma očima se podíval na Erbana. „Promiňte, soudruhu. Ujelo mi to. Ale na tu nehoráznost ani jinak zareagovat nešlo. Soudruh Šnobr mě prostě nemá rád, i když nevím proč.“

„Hmm…“ Erban se zaklonil v židli. „A co vy, soudružko Pavelcová?“

„Našla som to na lavici pred aulou. Viem, čo to je a že to na škole nemá čo robiť.“

„Nejen na škole,“ skočil jí Erban do řeči.

„Áno, máte pravdu, súdruh. Vzala som to, ale chcela som to odovzdať na vrátnici. Som tu nová, neviem kam sa také veci nosia.“

To jsem čuměl. Zvládala to dobře, přesně podle mejch instrukcí.

„Nepovídejte. Takže vy tvrdíte, že to není vaše?“

„Rozhodne to nie je moje. Ležalo to na lavici pred aulou B.“

„To vám mám věřit?“ podíval se na ni přimhouřenejma očima.

Měla slzy na krajíčku. Buď je skvělá herečka, nebo je fakt na pokraji zhroucení.

„Ale tak to skutočne bolo. Nie je to moje a ani neviem, komu to patrí. Ležalo to na lavici,“ zopakovala rozhodně.

Erban se podíval na Šnobra.

„Máte k tomu ještě něco, soudruhu?“

„Já jen trvám na tom, že tady soudruh Mach to odkopnul pod tu skříňku záměrně, protože dobře věděl, co to je.“

„Blbost,“ zavrčel jsem jen.

„No dobrá,“ povzdechl si Erban. „Tohle samozřejmě odevzdám na patřičná místa, ať už to patří komukoli. O dalším vývoji, pokud nějaký bude, vás budu informovat.“

Vstal jsem, protože jsem to považoval za skončený a chtěl zabránit tomu, aby to ten debil Šnobr ještě zkoušel dál hrotit. Klára vstala taky. Řekl jsem *na shledanou, soudruzi* (Klára *dovidenia, súdruhovia*) a vyšli jsme zpátky na chodbu.

„Ďakujem,“ hlesla, když jsem za náma zavřel dveře leninského pekla.

„Rádo se stalo.“

„Čo bude teraz?“ zeptala se.

Pokrčil jsem ramenama.

„Erban není zase tak úplná svině, ale má to taky těžký. Stejně jako já ví, že zmrd Šnobr je spolupracovník Státní bezpečnosti, takže úplně pod koberec to zamíst nemůže. Ale jak jsem říkal, ze školy tě nevyhodí. Nejspíš ti sníží káčko.“

„Kurvy jedny.“

„Nezajdem někam na kafe?“ zeptal jsem se.

Opřela se zádama o stěnu a strčila si ruce do kapes. V jejích oříškovejch očích se mihl pobavenej stín.

„Ak to má byť pozvanie na rande, tak je to dosť lacné. U súdruha Erbana si vyzeral oveľa kreatívnejšie.“

No vida, vůbec nebyla blbá, kočička.

„Tak někdy jindy,“ řekl jsem s lehkým úsměvem.

„Možno. Premyslím to.“

Už jsem byl na odchodu, ale stejně mi to nedalo a otočil jsem se zpátky.

„Jen mezi náma, bez urážky, ale víc mě zajímá ta powerbanka než ty.“

Usmála se.

„To už je lepšie.“

8.

V ať asu nás tentokrát bylo víc než deset (což je docela úspěch) a u okna se s ostravským Petrem bavila nějaká holka, která sem nepatřila. Vypadala skvěle. Rozhodně se k zakrslýmu Petrovi s jeho divným křečkovitým čumákem nehodila. Byla to úplně jiná liga.

Sportovní postava s mírně širšími boky, nádherně zrzavý vlasy (fakt úžasný) přistřižený nad ramenama, dlouhý nohy. Květovaná halenka s velkým véčkovým výstřihem a volnejma rukávama jen po lokty, upnutý rifle mrkváče (tutově Tuzex). Naprosto dokonalá. Zjevení.

„Co na ni tak čumíš?“ zeptala se Dana, když se objevila vedle mě.

„No, čumím. Kdo to je?“

„Barbora Hodačová, z Prahy.“

„A co tu dělá?“

„Naše nová spolužačka. Přestoupila do Brna. Už jsme si ji prolustrovali. Pozor na ni, je nesmírně toxická.“

O tom jsem nepochyboval. Pro mě teda toxická fakt byla. Zapadala do mejch představ o ideální holce, se kterou snad budu někdy chodit. Jako by slyšela, že se o ní bavíme, otočila se k nám a zachytila naše pohledy. Došel jsem k ní.

„Ahoj, jsem Martin. Vypadá to, že budeme ve stejným kruhu,“ řekl jsem a natáhl k ní ruku.

„Bára,“ odpověděla medovým hlasem a natáhla tu svoji.

Stiskl jsem její horkou tlapku a mírně se utápěl v jejích očích.

Zvláštní zelená. Nejspíš bych ji přirovnal k nefritu (jo, geologii jsme měli v prváku a myslím, že je to fakt nefrit). Prostě taková ta zvláštní zelená, až magická, citlivě namíchaná s trochou šedý. Nosík malinko širší, než určují současný kritéria bezchybný krásy (takový kočičí), rozhodně ale krásná, i když asi ne do soutěže miss. Zvláštně krásná. Myslím to tak, že ne každej z ní musí být okamžitě hotovej, ale já rozhodně jo, protože já mám estetický (a nejspíš i erotický) čidla nastavený zrovna na tenhle typ krásy. Na tuhle barvu vlasů, tuhle barvu očí, tenhle nos a rty (a tyhle ňadra a tenhle zadek).

„Budu se těšit," řekla a pustila moji ruku.

„Taky tak," hlesl jsem.

Z našeho ročníku byla doteď nejhezčí Helena Straková ze třetího kruhu (aspoň podle mejch kritérií). Snad se neurazí, ale před pár minutama přenechala první místo týhle pražský Báře.

„Hele, a jak jsi to teda vyřešil s těma krávama?" ozvala se Dana za mnou a vytrhla mě z magickýho kruhu nefritovejch očí zpátky do reálnýho světa.

Otočil jsem se k ní.

„Zatím nijak, jdu to řešit," zavrčel jsem a přešel ke svýmu stolu.

Kecnul jsem do židle, vytáhl notebook, zapnul ho a čekal, až se operační systém *Kosmos* vzpamatuje a pustí mě dovnitř.

Normálně mě ta pražská cácorka dostala. Možná kolem sebe šíří halucinogen nebo omamnej aerosol nebo něco takovýho, protože jsem byl fakt rozhozenej. Snažil jsem se držet oči na monitoru, aby se mi samy od sebe nestáčely k ní.

Na kompu naskočilo logo fakulty a já zadal heslo. Bylo mi ale jasný, že dneska svůj kraví problém rozhodně nevyřeším. Na kraj mýho stolu se posadil Pavel.

„Hele, na Svoboďáku zase nejezdí tramvaje. Orgáni maj pohotovost a celej ho uzavřeli," oznámil.

„Co se děje?“ zvedl jsem k němu hlavu.

„Někdo tam prý rozhodil přes tisícovku letáků. Ze střechy Etnografickýho ústavu, co je na rohu Gagarinky. Dal jich prý hromadu do vikýře a za ni nainstaloval větrák. Je to prý rozfoukaný až na Petrov. Policajti se z toho můžou posrat a dělají jak zběsilí.“

„A co je na nich?“

„Svobodný volby, Pryč s KSČ a podobný věci.“

„Hezký.“

„Houstne to. Myslím, že ty svině už dlouho nevydrží.“

„Tvůj optimismus bych chtěl mít. V každým případě muselo dát velkou fušku a taky hodně odvahy zorganizovat logistiku takový akce.“

„O tom nepochybuj.“

„A hlavně mít nezávislej počítač a kopírku.“

„Hele, mluvil jsem s Danou o tý Světkovský.“

„Naše sovětská umělkyně,“ přisvědčil jsem.

„Je z toho nějaká posraná. Že prý je to na vyhazov ze školy. Tak ji musíme uklidnit, že jestli někoho vyhodí, ona to určitě nebude. Maximálně ty, já a všichni *Timuráci*. Nebo jsi taky změnil názor?“

„Co blbneš? Rozhodně ne. Jdeme do toho. Těším se na to.“

„Stejně se ten zkurvenej systém co nevidět zhroutí.“

„Kéž by,“ hlesl jsem a mrknul do vedlejší řady o tři stoly dopředu na zrzavou hlavu nové pražské Báry.

Pavel můj pohled zachytil. Naklonil se ke mně a pološeptem mi sdělil: „Dana říkala, abysme si na ni dali pozor.“

„Jo, mně říkala, že je toxická. Ale Dana je furt ze všeho vyděšená.“

„Ženská intuice, tý bych věřil,“ řekl a zvedl se.

Po půlhodině tupýho čumění na půdorys kravína, aniž by se krávy hnuly a nějak samy od sebe vyřešily můj matematickej

přebytkovej problém, jsem se otráveně zvedl ze židle a otočil se dozadu na Danu.

„Nešla bys ven na cigáro?“

„Co blbneš? Víš, že nekouřím.“

Protočil jsem panenky.

„To vím, ale já jo.“

„Hmm…“ konečně pochopila a zvedla se.

Sešli jsme jedno patro dolů na dvůr. Vytáhl jsem startky, zapálil si a opřel se o stěnu.

„Co se děje?“ zeptala se. „Pavel ti asi říkal, že s tou sovětskou umělkyní…“

Mávnul jsem rukou. „Na tu sere pes. Co je s tou pražskou cácorkou? Říkalas, že je toxická.“

„Jo takhle. Takže tě zaujala, jo?“

„Ale ne… sama jsi ale říkala, pozor na ni.“

„No jo, to jsem říkala. Přestoupila z Prahy, protože se sem přestěhovali. Její fotr je vysokej papaláš. A víš, jakej měl průser Netolickej, tajemník KV?“

„Jak mu v kompu našli porno a sekretářka mu servírovala kafe nahá?“ zasmál jsem se.

„Jo.“

„Podle mě jsou to jenom zákulisní boje samotnejch komoušů. V bitvě o koryta se vyvražďujou sami mezi sebou.“

„No, to už je jedno. V každém případě Hodač, Barbořin fotr, je prý spolehlivej kádr a dostal stranický úkol. Byl sem převelenej proto, aby na krajským výboru KSČ konečně udělal pořádek, aby ta ostuda nebyla ještě větší.“

„Odkud to víš?“

„Taky mám svý zdroje. A pro tvoji informaci, její matka dělá na městským výboru strany a sama roztomilá Baruška…“

Ušklíbl jsem se.

„Se neškleb. Jsem si všimla, jak po ní čumíš.“

„Pokračuj.“

„Takže roztomilá Baruška si vyřídila převod na naši fakultu teprve včera a hned byla jmenována do fakultního výboru SSM místo Rosáka, kterej byl brutálně vyhozenej.“

„Rosák je pablb.“

„Všichni tam jsou pablbové, o tom žádná. Rosák byl akorát nejmenší z nich. Stačí ti to takhle?“

Odhodil jsem vajgla na zem a přišlápl ho.

„Jo, stačí. Díky za info.“

9.

Vyšel jsem před školu. Nebe bylo děsivě šedivý a evidentně strašlivě těžký, jako by se každou chvíli mělo zřítit. Ptáci lítali nízko nad hladinou řeky a dalo se čekat, že během deseti minut začne chcát. Nezbylo než doufat, že to na privec stihnu ještě předtím.

Cestou jsem si ještě zašel koupit dvoje startky. Starej Horák už mě znal a natahoval se pro ně, jakmile mě zmerčil ve dveřích. Teoreticky bych si mohl koupit i marsky, který jsou dokonce s filtrem (fakt hodní, soudruzi), ale už ne sparty nebo bétéčka (oboje jsou o něco delší).

Vsuvka pro moje zvídavý holčičky: Horák by mi je rád prodal, ale nešlo to, protože strojová inteligence, kterou mají komouši zakopanou v bývalým vodojemu pod Žlutým kopcem, by to vyhodnotila jako ohrožení socialistickýho hospodářství. Se svým koeficientem, kterej si přečetly čidla ve dveřích, jsem měl nárok jenom na startky a marsky, a možná ještě slovenský marice. Navíc by Horákova chytrá pokladna odmítla platbu zaregistrovat, protože ta mrcha je propojená s mým mobilem, a tím pádem i s mým zasraným káčkem. Mají to dobře vymyšlený, soudruzi.

Hodil jsem mu na pult osm kaček a vyšel ven, pod lešení, který tam bylo už od doby, co jsem přišel do Brna (pátej rok).

Ne kvůli opravám, ale aby někoho nezabila padající omítka. Hlavně že na něm byl transparent: *Po příkladu Sovětského svazu znásobíme své pracovní úspěchy*.

A další vsuvka, jak to je s tím káčkem. V sedmdesátejch letech tomu říkali kádrovej profil. Oficiální termín je dnes KSK, koeficient sociální kompatibility, ale mezi lidma se tomu říká koeficient komunistický kompatibility, což je daleko přesnější. Je určenej podle toho, jak je člověk prospěšnej rozvíjející se socialistický společnosti, směřující ke komunistický. Tenhle koeficient stanoví úroveň života každýho jednotlivce podle toho, jak je kompatibilní a potřebnej pro budování komunismu. Je nakódovanej v mobilu, bez kterýho není možný se nikam dostat.

Já tak mám se svým komunistickým káčkem patnáct hodně omezený možnosti. Městskou hromadnou můžu jet jenom pět zastávek. Čidla u dveří šaliny si z mýho mobilu přečtou můj koeficient, a když tu pátou nevystoupím, tak se z reproduktoru ozve hnusně kovovej hlas: *Soudruh Mach si okamžitě vystoupí*. Když to neudělám, vůz se prostě nerozjede. A pokud se budu tvářit, že ten dotyčnej blbej Mach, co zapomněl vystoupit, nejsem já, tak je přivolaná policie, která to rychle zjistí.

A tyhle zasraný čidla jsou všude. V každým obchodě, kde mám taky dost omezenej sortiment. Třeba do obchodního centra nebo supermarketu se nedostanu vůbec (tam až od 60 KSK), stejně jako nevyjedu do zahraničí (90 KSK), a to ani do spřátelenýho socialistickýho (50 KSK). Kdybych si ušetřil na auto, prodají mi nanejvýš dvacet let starej vrak s dvěma sty tisíci najetejch kiláků. Divadlo pro mě neexistuje (50 KSK), na fotbal a hokej můžu zapomenout (40 KSK). Z kin jenom dvě, na předměstí, kam se dostanu po třech přestupech městskou. Vlak do padesáti kilometrů, pak vystoupit, a když chci jet dál, čekám na další. Chlast jen ten nejlevnější a nejhnusnější. Restaurace a hospody akorát čtyřky. A to jenom kvůli tomu, že máma zdrhla na západ.

Bylo mi tehdy osm, když zůstala v Jugošce (se mnou by ji tam nepustili) a pak se přesunula do Rakouska. Já tam měl za týden odjet s babi přes Maďarsko, ale nevyšlo to. Tohle mají komouši pečlivě ošetřený. Tátu jsem nikdy nepoznal (a mám dojem, že máma možná taky ne), a tak jsem zůstal u babi. Tý (kvůli zdrhlý mámě) okamžitě snížili sociální kompatibilitu ze šedesáti na dvacet, ale jí to ani moc nevadilo. Babi byla odjakživa v pohodě. Přišla o brněnskej byt a odstěhovala se na venkov, do jižního pohraničí, do Lednice.

Na střední (gymnázium Břeclav) jsem měl káčko 35 a s ním bych se na architekturu nikdy nedostal, kdyby nezapracoval strýc Jindra, brácha mojí mámy. Ten má káčko 85. Učí na Vysoký zemědělský a mimo jiný je taky člen OV KSČ. A to už je nějaká síla. Původně chtěl, abych se mámy oficiálně zřekl, s čímž jsem ho poslal do prdele, ale nakonec to nějak uhrál (ani nechci vědět jak) a na architekturu mě vzali (akorát bez nároku na koleje). Prostě komančové si mezi sebou vždycky nějak vyhoví. Strýci Jindrovi tehdy dala máma nůž na krk, protože kdyby mi nepomohl, tak by proflákla jeho styk (dokonce i pohlavní) s Pavlou Marušákovou, která tehdy měla káčko 15, protože podepsala Chartu (dneska už je v Západním Berlíně).

Ty čtyři roky jsem fakultou nějak proplouval, i když mi koeficient spadl z pětatřiceti na patnáct (našli u mě Mňačkovo *Jak chutná moc*, Tříbenského *Vytí vlků* a taky nějaký pásky se zakázanejma folkařema), ale vyloučení ze školy zase strýc Jindra nějak uhrál (nejspíš už měl styk pro změnu s jinou chartistkou). Akorát to káčko se mu nepovedlo.

10.

Dneska máme další zkoušku naší punk folkový kapely *Timur and his company*. Jsme čtyři. Tři akustický kytary (já, můj

spolubydlící Luboš a pak ještě Filip) plus Matěj s elektrickou basou. Hudba i texty jsou většinou na mně, ale zapojuje se i Luboš a Filip. Moje texty jsou buď o holkách, nebo o skvělým režimu, ve kterým žijem, ale sem tam se objeví i vyložená romantika. Na tu je expert Filip. Nebe, hvězdy, stromy, zapadající slunce a podobný blbiny. Vždycky to nějak přetrpím, aby se necítil blbě, a odehrajem to.

Před měsícem jsem ale objevil super zpěvník z padesátejch let, což je fakt bomba, takže jsem některý ty úžasný perly zhudebnil. Vypilovat hlavně musíme ještě *Partyzána*: *Skal a stepí divočinou, hladový a roztrhán, s puškou v ruce, s ohněm v srdci, uhání vpřed partyzán. V Ukrajině a Povolží jak hejna hladových vran řádí bílých eskadrony, jde je potřít partyzán. Od Baltu s větrem o závod až po Tichý oceán rozmetal divize bílých slavný rudý partyzán*. Prostě geniální.

Zvolil jsem k tomu tak trochu pochodovej rytmus s nádechem reggae, akorát Matěj se v tom furt opožďuje s basou. Ono to fakt není úplně jednoduchý. Jako by tam šly dva rytmy proti sobě, divize bílejch a partyzán – něco jako mají *Yes* na albu *Close to the Edge*.

No a pak taky *Mládí vpřed*: *Byl tenkrát únor, starému světu řekli jsme jednou provždy dost, nová třída pánem je tu, nám teď patří budoucnost. Na frontě práce sloužíme straně, jsme její velká opora, pro úsměv dětí, rozkvetlé stráně střežíme odkaz února*. Nádherně dojemné.

Tam zase trochu plave Filip. S tímhle by nás mohli možná nechat i veřejně vystupovat, což se nám ještě nikdy nepovedlo. Blbí jsou na to dost.

Luboš s Matějem už tam byli a na stole stála flaška ostravskýho kahanu, to je skvělý víno tak akorát k těm šílenejm budovatelskejm písním. Filip říkal, že se o půl hodiny opozdí, protože pitvali prase a musel se jet na koleje vysprchovat (dělá medinu).

„Neva," řekl jsem a hodil tašku pod věšák s Lubošovou naaranžovanou uniformou. „Tak dáme zatím věci, se kterejma nemá problém a má je vychytaný. Hlavně *Partyzána*, protože tam evidentně potřebujeme doladit basu."

Matěj se jenom kysele ušklíbl a začal vybalovat svůj nástroj. Já zatím zašel do kuchyně, abych přinesl hrnky na ten kahan.

„Hloucha se mě ptal na ten koncert Světkovský," řekl jsem pak. „Jestli to prý máme dobře zajištěný, aby nenastal nějakej průser."

„Ty vole," hlesl Luboš. „Myslíš, že něco tuší?"

„Hovno tuší, akorát je posranej, aby si pak sovětská soudružka umělkyně nestěžovala, že něco nefungovalo."

Matěj se zasmál.

„To bude ale fakt průser."

„V klidu. A jestli jo, tak její."

„To doufám. Už jste se dohodli v A klubu, kdo ji bude mít na starost?"

„Pracujeme na tom. Možná najmeme externistu, aby nám nezavřeli celej A klub."

„Fakt si myslíš, že nám to projde?" zeptal se Luboš. „Ty už seš v páťáku, ale já teprve ve třeťáku."

„Vole, je jedno, jestli tě vyhodí z páťáku nebo ze třetáku. Školu nedoděláš ani v jednom případě. Ale všechno je vymyšlený, neboj. Já myslím, že sami komouši se budou snažit to ututlat, aby neměli průser. A Světkovská? Ta nejvíc ze všech," zasmál jsem se a sáhl po hrnku. „Tak jdeme na to. *Mládí vpřed*," oznámil jsem, když jsem si dal loka tý ostravský vinný příšernosti a sáhl po svojí kytaře.

Matěj zapnul kotoučovej magneťák (Sonet Duo B3 z Tesly, nádhernej historickej kousek), kterej používal jako zesilovač, a připojil do něj svoji elektrickou basu.

11.

Zkouška dopadla dobře a vypadá to, že Matěj konečně vystihl ten správnej rytmus v *Partyzánovi* a ten úžasnej flák *Mládí vpřed* Filip taky konečně pochopil. K večeři jsme si dali s Lubošem chleba s májkou a já se pak natáhl na pelech, vzal si notebook a schválně mrknul na *Družbu*.

Vsuvka pro moje holčičky. Tři sta padesát kiláků na západ a šedesát na jih mají internet a *Facebook*. Jenže komouši brzo pochopili, že lepší a účinnější prostředek západní ideologický diverze neexistuje, a tak kromě železný opony vytvořili ještě elektronickou. (Že to bylo technicky hodně náročný a kurevsky drahý, o tom žádná. Ale za udržení režimu jim to prostě stálo.)

Na západní internet z území Československa (vlastně z území celý Varšavský smlouvy) nebylo standardníma prostředkama možný dosáhnout. Ale prý to vůbec nevadí, protože v zemích RVHP a Varšavský smlouvy byl vytvořenej lepší, socialistický internet, kterej se jmenuje *Mirnet*, což prý v překladu znamená světová komunikační síť. No, a taky z toho prohnilýho západu zvládli okopírovat jejich *Facebook*, kterej se tady jmenuje *Družba*. Dokonce obšlehli i jeho grafiku, která je skoro stejná, včetně loga, akorát že v bílým déčku na modrým poli je ještě rudá hvězda. A funguje i něco jako jejich *Messenger*, kterej se tady jmenuje *Spojka*.

Takže jsem si načetl *Družbu* a do vyhledávače zadal Barboru Hodačovou. Nepředpokládal jsem, že jako dcera ideologicky pevnýho fotra tam bude pod přezdívkou (který jsou sice možný, ale pochopitelně omezený jejich ideologickou nezávadností. Takže třeba Rudá šelma, Vítězný prapor, Mladý budovatel nebo Vlajka míru ano, Černý pirát a Rudé lejno ne).

Barbory Hodačový mi to nabídlo hned tři. Jednu z Trenčí-

na, 40 let, další z Liberce, 12 let, a ta třetí, to byla konečně ona. Zrzka s nefritovejma očima se dívala přímo do objektivu s nezřetelným úsměvem Mony Lisy. Měla tam čtyři sta padesát šest přátel, což mi teda připadlo hodně. Určitě to všechno budou členové Socialistickýho svazu mládeže, zapálení budovatelé komunismu.

Jako bydliště měla pořád ještě uvedenou Prahu. Ve statusech pak měla třeba, co zrovna četla. Podle všeho vyložená intelektuálka: Dostojevskij: *Bílé noci*, Lem: *Invaze z Aldebaranu*, Majakovskij: *Horká lázeň*. Nic moc současnýho, samý vykopávky, i když docela kvalitní. Možná bych jí mohl doporučit ještě nějakýho Pasternaka, Solženicyna nebo současnýho Sorokina (toho miluju). Mezi filmama měla i vyložený perly, jako třeba *Stalkera* od Tarkovskýho, pak ještě jeho *Solaris* a taky *Lazebníka sibiřskýho* od Michalkova. Z novějších *Tajemství dračí pečeti*, což je sovětskej pokus o fantasy (hrůza hrůz), a *Vlak do Temelína* (budovatelská sračka). Zrzavá kočička ale zjevně miluje sci-fi a fantasy, za což jsem jí připsal první kladný body navíc k tý vizuální stránce.

Pak ukázky, kde byla na jaký výstavě (samý srágory), a na fotkách většinou někde u řeky nebo v lese, ale i na Rudým náměstí u Kremlu. Nejhezčí byla fotka se zlatým retrieverem u Leninovy sochy v Praze. Z toho na mě šly hodně rozpolcený pocity. Měl jsem velkej problém vstřebat tu úžasnou krásu (zrzavý vlasy s nefritovejma očima) vedle takový zrůdnosti (oplešatělej masovej vrah s bradkou). Ani ten pes to nedokázal vyvážit. Nešlo mi do hlavy, jak takhle nádherná holka, která dokáže aktivovat všechna moje smyslová čidla, může bejt na druhý straně. Asi rodiče. Geny jsou svině, jak říkal Mendel. (Nebo to nebyl Mendel?)

Bylo mi jí líto. Dokonce jsem si nebyl jistej, jestli mi není ještě víc líto sebe samotnýho. Proč je takový božský stvoření

v zasraným fakultním výboru SSM, a ne v A klubu? Do prdele. Měl jsem děsnou chuť jí tu fotku se psem pod Leninem lajknout, protože tam fakt vypadala naprosto božsky, ale neudělal jsem to. Kdoví, koho všeho má mezi těma svejma přátelema. Odložil jsem notebook a vstal z pelechu.

„Hele," houkl jsem na Luboše, kterej něco sepisoval u stolu, „jdu si nalejt panáka. Chceš taky?"

„Jasně že jo."

12.

Ráno nic moc. Probral jsem se o půl desátý a Luboš už byl v trapu. Budíka jsem si dneska nedával, protože první přednášku mám až od půl desátý (vývoj architektury se Zadinou) a myslel jsem, že se proberu v osm. No nic. Ke snídani jsem zhltnul gumovej rohlík s játrovkou (Masný průmysl České Budějovice) a vyrazil do terénu.

Před Tuzexem (je kousek od nás, na třídě Kapitána Jaroše) už takhle poránu čumákovali dva veksláci.

Vsuvka pro mý holčičky: Veksláci měnili zájemcům bony za koruny, což je považovaný za nelegální činnost rozvracející socialistický hospodářství. Tudíž je trestná. V Tuzexu se dá koupit zahraniční zboží (teda západní) za bony. K těm se člověk dostane tak, že nějak získá dolary, eura nebo jinou západní měnu. Třeba mu ji někdo pošle ze zahraničí. Ale v reálu si na ni nikdy nesáhne, protože mu ji banka přetransformuje v malý potištěný papírky, takzvaný bony. A teprve za ně je možný si v Tuzexu něco koupit. No, a veksláci mění tyhle bony za koruny nešťastníkům, kterejm nikdo žádný dolary neposlal.

Já si tam nikdy nic nekoupím, i kdyby mi nějakej zapomenutej strejda poslal sto tisíc dolarů, protože mý káčko je na vstup do Tuzexu příliš nízký. Musíte mít aspoň šedesát. Takže v mým

případě, když mi fakt máma nějaký eura sem tam pošle, banka mi je přemění ne na bony, ale na koruny, a to ve strašlivým kurzu. No, a s těma pak můžu jít akorát do trafiky pro karton marsek s filtrem.

Nahoře před aulou mě odchytil Pavel.

„Ty vole, už se to hejbe," oznámil vzrušeně.

„Co se hejbe?"

„Pojď kousek stranou. Na Leninkách, vole."

Přešli jsme až dozadu k hajzlům.

„Tak povídej."

„Na Leninkách to vře. Už čtvrtej den jim kvůli poruše na kolejích nejde proud, takže večery na hovno. Nefungují kuchyně s ledničkama, holky se nemůžou sprchovat a šprti učit. Takže dneska v noci přešli k akci."

„Hladovka?"

„Hovno hladovka, vole. Úžasnej spektákl. Když se rozednilo, tak byl na všech dveřích pokojů přilepenej leták s kusem Mertovýho textu. Lenka na Leninkách bydlí a..."

„Kdo je Lenka?" skočil jsem mu do toho.

„To je jedno, sakra," řekl, sáhl do kapsy, vytáhl složenej papír a podal mi ho.

Když jsem ho rozložil, měl formát A4. Tu písničku jsem znal. Jmenuje se *Vzdálený výstřely* a poprvý ji prý Merta zpíval na Portě na konci osmdesátek.

Kdo cestou k moci vraždil, vraždí a bude vraždit dál. Místa střetů se sice mění, ale rány vojáků jsou vždycky jisté, střílejí do svých dětí a říkají si bůhví proč komunisté.

„Super," přikývl jsem a podal mu ho zpátky.

„Ale to není všechno. Sešili asi deset prostěradel, takže z toho vznikl patnáctimetrovej transparent s nápisem *Chceme světlo* a vyvěsili ho na fasádu v nejvyšším patře, směrem na Leninovu třídu. Teď už tam opruzují hasiči, aby to sundali."

„Ty vole, tak to muselo bejt fakt hustý.“

„To si piš. A hned za hasičema tam naběhli policajti a estébáci, kteří to mají na Leninky kousek, začali vyšetřovat a hlavně kontrolovat pokoje, kdo má jako z postele stažený prostěradlo. Ale prý stihli jenom prvních pět, protože se to hned rozkřiklo, a tak všichni stáhli prostěradla z postelí a vyházeli je chodbu na jednu hromadu, aby nešlo zjistit, komu chybí, protože je vyvěšený venku na fasádě.“

„Dobrej nápad. A počkej… to jako fakt všichni? I svazáčtí funkcionáři?“

„To je na tom právě to vtipný. Oni s tím měli samozřejmě hrozný psychický dilema, jestli držet se spolužákama nebo se Stranou. Hezky se to tam prý rozvrstvilo.“

Zahlídl jsem za Pavlem, jak Zadina právě vchází do auly.

„Takže Leninky jedou,“ řekl Pavel.

„To je jasný, Lenin byl dycky předvoj.“

„Jo, akorát že Kounicovky i Purkyňky jsou pořád totálně mrtvý. Měli bysme to konečně rozhejbat taky.“

„Dyť jo. Máme v rukávu sovětskou umělkyni, ne?“

„Jo, aspoň tak. A začal se konečně rozjíždět i prodej vstupenek. Zatím to bylo dost slabý, byl jsem dokonce připravenej požádat svazáckej fakultní výbor, aby to dal svazákům povinně.“

„A už je to lepší?“

„To si piš. Ale musel jsem tomu pomoct.“

„Jak pomoct?“

„Prostě jsem inicioval šeptandu, že to bude něco extra.“

„Vole.“

„Ostatně v Čerpadle už jsme to přece docela polopatisticky naznačili.“

„To jo, sakra, ale tohle teče v úzkým a pečlivě vybraným okruhu. Ty vole… to pak může ještě celý krachnout. Ty snad znáš všechny udavače v ostatní třídách?“

„Znám hovno, ale jak ti říkám, už tu dlouho nebudou. A je třeba jim v tom odchodu trochu pomoct, když to ještě nepochopili sami."

13.

Odpoledne jsem vyrazil za Verčou. Jmenuje se Havránková a bydlí v Chrlicích, což je dědina pět kiláků na jih od Brna, ale jezdí tam městská. Pro mě s mým statutem, kterej obsahuje jenom pět zastávek, to znamenalo vystoupit z busu v Komárově a čekat na další, kterej mě doveze těch zbejvajících pět. Prostě na palici. Čumákoval jsem na tý zastávce pětadvacet minut a vyhulil dvě startky.

Verča je úžasná bytost. Seznámil jsem se s ní přes jejího bráchu, kterej dělá ve Zbrojovce strojníka. Verča mu sem tam donese na vrátnici sáču. Mastnej papírovej pytlík většinou obsahoval jednu housku nacpanou řízkem a zbytek do jeho půlkilový váhy byla tráva. Ostatně proto jsem za ní jel. Došla mi tráva.

Bydlí na konci dědiny v ulici Půvabná (čemuž Verča rozhodně nedělá ostudu) a za jejich barákem už je jenom kukuřičný pole. A mezi stvoly kukuřice se vyskytují i stvoly konopí. Verča je alchymistka, magická kněžka a čarodějnice dohromady. Studovala VŠ technologickou v Pardubicích, odkud ji ale ve třeťáku vyrazili za šíření Charty 77 (sedmačtyřicet let starej dokument a komouši z něho pořád mají panickej strach a naskakuje jim kopřivka).

Teď dělá v místním JZD Chrlice (pro mý holčičky – Jednotný zemědělský družstvo) rostlinářku, takže se stará o veškerou rostlinnou výrobu družstva. Proto taky mezi kukuřicí mohlo vyrašit i to konopí. Káčko má lepší než já (mám dojem, že dvacet pět), ale ani to nestačí na dojezd do centra Brna na jeden

zátah, takže si ho snaží vylepšovat vedením dětskýho kroužku na místní základní škole. Původně jí nabídli vedení pionýra, což je ideologická příprava děcek v larválním stadiu, postupně přecházející na vyšší stupeň organismu, mladého svazáka, z něhož se má v konečný fázi vylíhnout kovanej komunista. To pro Verču fakt nebylo – ani při sebevětším zatnutí zubů.

Pak bylo možný vést ryze zájmový kroužek pod hlavičkou SSM, jako *Mladý technik*, *Mladý přírodovědec* (tam se učili třeba stopovat zvěř), *Mladý ochránce hranic* (tam se učili stopovat záškodníky), výtvarnej nebo keramickej kroužek. Nakonec vzala kroužek *Mladých přírodovědců*, který se scházel jednou týdně a děcka ho využívala mimo jiné ke shánění některejch rostlinnejch ingrediencí pro její magický rituály, co se na družstevních polích nevyskytovaly. Takže někdy dostávaly za domácí úkol přinýst na příště vavřín, jindy bazalku, levanduli nebo pelyněk, popřípadě fenykl.

Verča je magická kněžka, která posledního půl roku připravuje speciální rituál, co prý konečně ukončí ten zasranej komunistickej režim, a komanči tak půjdou do hajzlu. Zastává pevný přesvědčení, že jestli něco může ty zmrdy zničit, tak to není atomová bomba, ale magie. Na podporu svý teorie často používá příklad svý babičky, která ji do magie zasvětila (trávila u ní každý prázdniny). Ta prý za pomocí černý magie dokázala ukončit nesmrtelnýho Brežněva v roce osmdesát dva. A když pak hned po něm sovětští soudruzi nainstalovali Andropova, zvládla ho sundat z komunistickýho trůnu během dvou let, v roce osmdesát čtyři. Soudruzi ho nahradili Černěnkem a u něj byla ještě rychlejší. Dokázala to za jeden rok, v roce osmdesát pět. Pak hodili do placu Giršenka, ale toho už nestihla, protože se sama odebrala mezi astrální bytosti.

Verča teda byla rozhodnutá odstavit československý komunisty od koryt jednou provždy a všechny najednou, ale pořád

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Brno 2028*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.